

再少年

Vol.3

ลั่วเหยียนเหยียนเอ๋อ (绿野千鹤) เอียน
qMondae ulla สืออ้าว (-时六-) กาหม

เป็นมาร
การกิจ
พิธีไหว้
คนสาม

บทที่ 93

หยั่งรู้

"พี่ใหญ่? โอ้โฮ พี่ใหญ่ ฉันรับไว้ไม่ไหวหรอกนะ" ลู่อวี้ไหวกเหวกโวยวาย ท่าทางเกินจริง รีบก้าวฉับๆ ไปประคองหงฮู่หยางขึ้นมา "นี่นายทำอะไรเนี่ย"

คุณชายหงกระอักกระอ่วนจนคอแดงแจ๋ ตาขยับล่อกล่ไม่รู้จะวางสายตาไว้ตรงไหน ยื่นเงินปีก่อนให้อย่างแข็งทื่อ "เพิ่งผ่านมา ได้ยินว่าพวกนายทะเลาะกันเรื่องสินสอด จะ...ฉันเลยตามน้ำ"

"พี่ใหญ่ใจใหญ่จริงๆ!" ลู่อวี้ตบไหล่พี่ใหญ่อย่างแรง รับเงินก้อนนั้นใส่กระเป๋าทิ้งอย่างไม่อ้อมค้อม

หมิงเยียนปั่นหน้าไม่ถูกเมื่ออยู่ต่อหน้าคนนอก ถ้ามองหงฮู่หยางด้วยน้ำเสียงสงบนิ่ง "ประชุมที่หงเซียวแคปิตอลวันพรุ่งนี้ผมไปด้วยได้หรือเปล่า"

หงฮู่หยางเพิ่งเคยได้ยินประธานหมิงคุณเป็นครั้งแรก ไหนเลยจะกล้าพูดคำว่า 'ไม่' ออกไป เขาตอบโดยไม่ต้องคิด "แน่นอนอยู่แล้ว"

หมิงเยียนพยักหน้าขอบคุณแล้วมองลู่อวี้ตาเซียว เดินจากไปโดยไม่พูดอะไรสักคำ

ลู่อวี้ลูบจมูกบ่อยๆ อย่างหงอๆ ยกมือขึ้นคว้าตัวพี่ใหญ่กับเหล่าหยางที่ตั้งท่าเตรียมเผ่น ยกแขนวัดคอข้างละหนึ่งคน กัดฟันกรอดพุดตลอดไร้ฟัน "พวกนายสองคนแอบฟังสินะ หืม?"

หมิงเยียนเดินมาถึงหน้าลิฟต์ก็ได้ยินเสียงร้องโหยหวนของเหล่าหยางดังไล่หลัง

"โอ๊ยยยย แล้วทำไมนายไม่ตอยเขาบ้างละ"

"เขาเป็นถึงพี่ใหญ่ที่อุปถัมภ์คนผู้ทรงเกียรติ เมื่อกี้เขาเติมเงินรับสิทธิ์ละเว้นการโดนตอยไปแล้ว"

ความหมายภายใต้คำพูดชัดเจน ไม่อยากโดนตอยก็จ่ายมา

เหล่าหยางยอมตายโดยไม่สนอะไรทั้งนั้น "จ้ะนายตอยเลยเถอะ" ให้
จ่ายเงินนะไม่มีทางอยู่แล้ว!

โลพีช่วงบ่าย หมิงเยียนหน้าตึงตลอดงาน ไม่ยอมคุยกับลู่อวี เพียงตั้งใจ
ทำงานของตัวเอง...ซึ่งก็คือการซ่อมแซมปีกฉากที่สวาทเหวินหยวนเดินทางผ่าน
ยิ่งการปรับแก้ของสวาทเหวินหยวนสมบูรณ์ขึ้นทุกวัน ค่าความเป็นอิสระ
ในตัวของเธอเจ้านักนั้นก็สูงขึ้นทุกที อาจจะเดินออกนอกเส้นทางที่กำหนดไว้
อย่างเช่นสู่มเดินไปที่อื่น แต่ว่าฉากที่เครื่องจำลองสร้างนั้นมีขีดจำกัด ฉากที่
สร้างขึ้นมามีอัตโนมัติบ้างก็ไม่สมเหตุสมผล บ้างก็วาดมือขึ้นมาแบบลวกๆ
หมิงเยียนเลยต้องคอยตามเขาไปซ่อมรูรั่วที่อาจเล็ดลอดสายตา ส่วนลู่อวี
รับหน้าที่เก้กิดทงการเดินเรื่องของสวาทเหวินหยวนให้ทันเวลา

เมื่อทั้งสองขาดการสื่อสาร ย่อมก่อให้เกิดความผิดพลาดในความร่วมมือ

ลู่อวีขยับเข้าไปกระแะหมิงเยียนพร้อมดึงแขนเสื้ออีกฝ่าย "คุยกับผม
หน่อยนะ"

หมิงเยียนพอถูกดึงแขนเสื้อ ต้นอุ้ง* ที่กำลังวาดแก็กก็กลายเป็นต้นไม้
หงิกงอ เขาดึงแขนเสื้อตัวเองกลับมา วาดมอสส์เขียวกลุ่มหนึ่งลงบนจุดที่
บิดเบี้ยวของต้นไม้หงิกงอ

ลู่อวีกระพืดกระพืดเดินวนรอบเขา "พี่เมินผมอะ ผมจะเขียนให้
สวาทเหวินหยวนไปล่าสัตว์บนเขา วันนี้ต้องล่าวางเก้าสี่ เสือกิเลน นกฟีนิกซ์
แล้วก็หนูขนแพรวให้ได้!"

ทั้งหมดนี้ล้วนเป็นสัตว์ในตำนาน ไม่ได้อยู่ในคลังแอสเซตส์** ภาพวาด

* ต้นอุ้ง (Chinese parasol tree) เป็นไม้ยืนต้น ใบหยักคล้ายรูปฝ่ามือ ดอกเป็นช่อสีขาวม่วง ไม้เนื้อเหนียว
ใช้ทำเครื่องดนตรี ตามตำนานจีนเชื่อว่าพญาหงส์จะเกาะอยู่บนต้นอุ้งเท่านั้น จึงนับเป็นต้นไม้ศักดิ์สิทธิ์

** แอสเซตส์ (assets) ในที่นี้หมายถึงทรัพยากรต้นฉบับต่างๆ ที่เตรียมไว้เพื่อตั้งเข้ามาใส่ในโปรเจกต์
เช่น โมเดล แอนิเมชัน พื้นผิวต่างๆ หรือเสียง

แถมแต่ละอย่างยังแข่งกันซับซ้อน ถ้าจะให้วาดออกมาในเวลาสั้นๆ หมิงเยียนมีแต่ต้องกลายร่างเป็นปีศาจปลาหมึกเท่านั้น

ทุกคนที่ดูอยู่ย่อมมองออกว่าสองคนนี้แ่งอนกันแน่ๆ ทว่าไม่มีใครสักคนเห็นใจลู่อวี ต่างพากันหัวเราะเขา

[5555555 เจ้าดินแล้งทำเมียโกรธแล้ว]

[เพิ่งเคยเห็นคนง้อคนอื่นด้วยการจู๋จะเพิ่มงานให้เป็นครั้งแรก]

[บ้าเอ๊ย ทำไมเจ้านี่ถึงขนาดนี้ถึงยังมีเมียได้พะ?]

หมิงเยียนสุดหายใจเข้าลึกๆ ยกพุงขึ้นวาดหมู่อ้วนหนึ่งตัว หมู่อ้วนเป็นสัตว์ที่มีอยู่ในคลังแอสเซตส์อยู่แล้ว ไม่จำเป็นต้องให้ลู่อวีเขียนข้อมูลเพิ่มให้ เมื่อตกถึงพื้นที่วงจรรังงูติดฟุ้งชนลู่อวี

ลู่อวีกระโดดหลบไปมา ถูกหมู่วิ่งไล่จนวิ่งวนไปทั้งจวน รีบปีนขึ้นต้นไม้ หิงกอยกมือขึ้นพร้อมตะโกน "คียบอर्डจงมา!"

คียบอर्डที่แสร้งเป็นจินเจ็ดสายสีดำปรากฏขึ้นใต้ฝ่ามือ ลู่อวีรีบวิ่งไปด้วยกลัวว่าหมูจะวกกลับไปไล่หมิงเยียนแทน

'ด้วยความที่ฮวาเซิงหมี่หลบหลีกอย่างคล่องแคล่ว หมู่อ้วนที่วิ่งไล่ฮวาเซิงหมี่หยุดเท้าไม่ทัน วิ่งชนเข้ากับต้นไม้สลบหงายเง่ง'

หลังกดปุ่มเอ็นเทอร์ หมู่อ้วนตัวนั้นก็ราวกับคลุ้มคลั่ง วิ่งพุ่งเข้าหาต้นไม้ หิงกอย่างบ้าคลั่งโดยไม่ลดความเร็ว ชนบ๊ักเข้ากับลำต้นแล้วล้มลงไป

ฮวาเหวินหย่วนได้ยินเสียงอะอะจากฝั่งนั้นก็เดินเข้ามาตรวจดู "ท่านอารองเกิดอะไรขึ้น" ถามจบสายตาก็ย้ายจากลู่อวีที่อยู่บนต้นไม้ไปยังหมู่อ้วนที่นอนอยู่บนพื้น

ลู่อวีกระโดดลงจากต้นไม้อย่างมั่นคง "ไม่มีอะไร หมูชนต้นไม้ละ"

ฮวาเหวินหย่วนไม่เข้าใจ หัวหมูตัวนั้นขึ้นมาคู "จวนใหญ่สกุลเลินไยจึง

มีหมอยุ่ที่นั่นได้"

หมูตัวนี้ดูเป็นหมูที่คนเลี้ยง บนตัวยังส่งกลิ่นน้ำล้างผักเหม็นเน่าออกมา แต่ที่นี้เป็นเรือนด้านหน้าของสกุลเส้น เป็นสถานที่รับรองแขก ห่างจากห้องครัว ตั้งร้อยกว่าจั้ง*

"อาสะไกร้องเจ้าเรียกมันออกมา" ลู่อวีเอามือโพล่หลัง กล่าววาจาลึกซึ้ง มีอาจคาดเดา "เป็นอุปมาอุปไมย อาสะไกร้องของเจ้าอยากจะถูกคุกกับข้า ด้วยเหตุผลเรื่องหนึ่ง"

ฮวาเหวินหยวนถามอย่างมึนงง "เรื่องใด"

ลู่อวีกระแอมในลำคอ พูดด้วยท่าที่จริงจัง "หมูชนต้นไม้จึงรู้ว่าควรเลี้ยง น้ามูกไหลเข้าปากจึงรู้ว่าควรสั่ง ภรรยาโกรธไม่สนใจจึงรู้ว่าต้องอธิบายเหตุ และผล!"

หมิงเยียนฟังแล้วก็หลุดหัวเราะ พอลู่อวีหันมาขยิบตาใส่ เขาถึงสงวนท่าที โดยเร็ว

[โอเค ฉันรู้แล้วว่าเจ้าดินเลี้ยงทำไมถึงมีเมีย]

[คารมอย่างนี้ ต่อให้เป็นคนงามที่เย่อหยิ่งแค่ไหนก็ทำให้หัวเราะออก จีบติดในเวลาไม่กี่นาที]

จากนั้นก็ดำเนินเรื่องต่อ ฮวาเหวินหยวนให้เซียฉงอวินนำทัพไปที่ เขาเหมืองเหล็กที่อำเภอซ่างๆ ให้เขาช่วยชาวบ้านที่ถูกเกณฑ์ไปเป็นแรงงานเหมือง กลับมาให้หมด

จวีเหรินสกุลเงินพยายามประจบประแจง "ท่านแม่ทัพช่างจริงใจและมีเมตตา คนงานเหมืองแรวพวกนั้นบาดเจ็บล้มตายอย่างน่าเวทนาทุกปี ยิ่งรีบเข้าช่วยเร็วยิ่งช่วยเหลือคนได้มาก"

เซียฉงอวินผู้มีความดีความชอบในการออกรบพูดไม่ดูตาม้าตาเรือ "ถึงตีมาได้ก็ต้องหาคนไปขุดเหมืองอยู่ดี ท่านแม่ทัพอยากได้แรวเหล็กพวกนั้น

* จั้ง คือหน่วยมาตราวัดของจีน แต่ละยุคสมัยอาจมีระยะแตกต่างกัน โดยทั่วไป จั้งเทียบได้ประมาณ 3 เมตร

โดยเร็วจะได้เอามาสร้างอาวุธ"

จวีเหรินสกุลเงิน "..."

สวาเหรินหยวนหมดคำพูด เตะญาติผู้น้องจอมที่มคนนี่หนึ่งที่ "รีบๆ ไป หากชักช้าช้าจะให้เจ้าเป็นคนขูดเหมือง"

ที่แรกลู่อวีกำลังทะเมสิดกวยจื้ออย่างเปื้อหนาย พอไดยันค่านี่พลันปั๋งไอดี

จนกลับบ้านตอนเย็น เขารั้งตัวหมิงเยียนอย่างหลุกหลุ "ผมไม่ได้ทำ เพื่อตระกูลหมิงชะที่เดียวนะ ที่จริงผมทำเพื่อเงินอ้อมมากกว่า ผู้ช่วยสมองอัจริยะ ต้องพึ่งพาสมองอัจริยะถึงจะอยู่รอดได้ จะเอาแต่พึ่งการตลาดแบบขายได้หนึ่งรอบอ้อมไปหนึ่งม้อตลอดไม่ได้ ถ้าซื้อโรงงานผลิตสมองอัจริยะแล้วทำการผูกขาด ก็จะได้ฐานลูกค้าที่มั่นคงในระยะยาว"

หมิงเยียนปล่อยให้แฉงอกร้อนนั้นทาบทับลงมาจากด้านหลัง เขาถอนหายใจเบาๆ ไม่รู้ด้วยซ้ำว่าตัวเองยอมรับข้ออ้างนี้ได้หรือเปล่า ทำเพียงบีบหน้าลู่อวี "บอกไว้ก่อน ถ้าพวกรุ่นนี้คำขอของพวกเขาล้ำเส้นไป ฉันจะปฏิเสธตรงนั้นทันที"

"แน่นอนครับ พี่ว่าไงบ้าง" ลู่อวีซุกใช้ชอกคอหมิงเยียน "ไม่โกรธแล้วนะอะปะๆ ไปนอนกัน"

ทว่าหมิงเยียนที่ยอมให้เขาอดยอมให้เขาซุกกลับผลึกเขาออก พร้อมเอ่ยเสียงเคร่งขรึม "พวกรุ่นนี้ต้องไปเจอแขก นายต้องรักษาสภาพร่างกายให้ดีวันนี้นอนแยกห้อง"

ว่าจบก็ซิงลู่อวีไวนอกห้องนอนอย่างไร้ความปราณี

ลูกโป่งท่านประธานลอยวนรอบลู่อวีที่แน่นิ่งไปหนึ่งรอบ กล่าวอย่างมีความสุขบนความทุกข์ของคนอื่น "ใครใช้ให้เมื่อคืนนายไม่ยอมทำตัวดีๆ ละเครดิตของนายไม่เหลือแล้ว!"

ลู่อวียกมือขึ้นดีดศีรษะเจ้าคนรอง เขาร้องหึงๆ ในลำคอกอยู่หน้าห้องครูใหญ่แล้วยังเข้าไปไม่ได้ ทำได้แค่ไปนอนคนเดียวอย่างน่าสงสาร

เขาชินกับการมีร่างกายอุ่นๆ หอมๆ อยู่ในอ้อมแขนแล้ว เติงขนาดใหญ่
อันว่างเปล่าหนาวเหน็บหลังนี้ทำเอาเขาไม่อาจข่มตานอนหลับ ซ้ำยัง...

วู้ง!

เพียะ!

ตุ๊บตุ๊บ ตุ๊บตุ๊บ!

นายฟาดหางไล่ฉัน ฉันตื่นายหนึ่งฉาด ลูกโป่งสองตัวตะลุมบอนกัน
จนจับแยกไม่ได้อยู่ตรงหัวเตียงลู่อวี่

"พวกเธอช่วยหยุดสักแป๊บได้ไหม" ลู่อวี่เรียกเด็กทั้งสอง "มานี่ ฉันจะ
ให้ภารกิจพวกเธอ ถ้าทำภารกิจสำเร็จฉันจะให้คนละห้าเหมา"

เขาสั่งให้ลูกชายไซบอร์กสองคนไปเฝ้าดูว่าหมิงเยียนนอนหลับหรือยัง
เดินไปส่ายเป็นสมองอัจฉริยะของหมิงเยียน มีการจับคู่กับข้อมูลทางชีวภาพ
ของหมิงเยียน ขอแค่เข้าใจในระยะเวลาที่กำหนดก็สามารถตรวจดูการนอนหลับ
ได้

ด้วยเหตุนี้ลูกโป่งท่านประธานจึงไปตรวจสอบอยู่หน้าประตูห้องนอน
หมิงเยียน ส่วนลูกโป่งเงือกก็ส่งต่อข้อมูลให้ปะป๊าอยู่บนหัวเตียง

หลับหรือยัง

ยัง

หลับหรือยัง

กำลังหลับตื่น

หลับตื่นจบหรือยัง

เริ่มเข้าช่วงหลับลึกแล้ว

แล้วลู่อวี่ก็วิ่งไปด้วยปลายเท้า เปิดประตูห้องเงียบๆ กลืนอโรม่าช่วย
นอนหลับลอยฟุ้งในห้อง ไม่รู้ว่าเป็นผลทางจิตใจด้วยหรือเปล่า เขาถึงรู้สึกลัวว่า
ห้องนี้อบอุ่นกว่าห้องตัวเอง

ลู่อวี่ปีนขึ้นเตียงอย่างระมัดระวัง มุดเข้าผ้าห่ม โอบคนที่หลับสนิทเข้ามา

ในอ้อมกอด

หมิงเยียนหลับลึกมาก ขนาดถูกโอบกอดก็ยังไม่ตื่น กลับคลอเคลียเข้าสู่
อ้อมอกลู่อวี่เพื่อหาตำแหน่งที่รู้สึกสบายอย่างไม่รู้ตัวด้วยซ้ำ

ลู่อวี่เหน็บมุ่มผ้าห่มให้คนในอ้อมแขนให้เรียบร้อย แล้วนอนหลับอย่าง
อ้อมอกอึ้งใจ

วันรุ่งขึ้น หมิงเยียนตื่นมาพบว่าตัวเองนอนอยู่ในอ้อมอกของลู่อวี่ เขา
สติหลุดลอยไปครู่ใหญ่

ลู่อวี่จับแก้มคนงามที่กำลังมึนงงหนึ่งที่ "เป็นอะไรไป ไม่รู้จักผมแล้วหรอ"

หมิงเยียนส่ายหน้า เม้มปากไม่พูดจา ไม่นึกเลยว่าจะไม่มีคำถามกับ
พฤติกรรมแอบปิ่นขึ้นเตียงกลางดึกของลู่อวี่

ลูกโป่งท่านประธานลอยเข้ามา กอดอกกล่าวว่า "ก่อนหน้านี้เรามีภาวะ
ประสาทอ่อนเพลียง่าย* แต่มีการเคลื่อนไหวชนิดหนอยก็ตื่นแล้ว"

หมิงเยียนหูแดงแจ๋ ยกมือปิดประธานเส้นที่พูดอะอะออกไป

"ฮึๆๆ" ลู่อวี่เข้าใจความหมายนั้นทันที หัวเราะอย่างโง่เง่าออกมา "ดูท่า
ผมจะทำให้พี่เยียนรู้สึกปลอดภัยสินะ"

ช่วงแรกๆ ที่เขาตั้งต้นจะนอนห้องนี้ หมิงเยียนเคยบอกเขาจริงๆ ว่า
เจ้าตัวตื่นง่าย การที่เขาสามารถทำให้คนตื่นง่ายไม่ตื่นแม้จะถูกกอดถูกจู๊ด
ขณะหลับฝัน เพียงพอให้เห็นแล้วว่าหมิงเยียนไว้วางใจเขาในระดับสัญชาตญาณ
มากแค่ไหน

ลู่อวี่ดีใจมาก กอดคนในอ้อมแขนแล้วหอมแรงๆ

หมิงเยียนทนการก่อกวนจากเขาไม่ไหว ดิ้นรนลงจากเตียง แล้วโยน
ชุดนอนที่ร่วงลงพื้นใส่หัวลู่อวี่ "สวมเสื้อด้วย" เจ้าหมอนี่ไม่ใส่เสื้อผ่านอนอีกแล้ว
แถมยังโยนเสื้อผ้าไว้เรียกราดบนพื้นอีก

ลู่อวี่หุบชุดนอนบนหัวพลงหัวเราะเอิ๊กอ๊าก มองแผ่นหลังหมิงเยียน

* ภาวะประสาทอ่อนเพลียง่าย (Neurasthenia) คือโรคทางประสาทที่ผู้ป่วยมีอาการอ่อนเพลีย อ่อนล้าเรื้อรัง
เป็นเวลานาน ทำให้เกิดความกังวล นอนหลับยาก

ที่รับหนีออกไป ในใจรู้สึกว่ามีฝ่ายใดตรงหน้ารัก

วันนี้เขาแจ้งกับผู้ชมไว้ก่อนแล้วว่าจะยกเลิกไลฟ์ช่วงเช้า ทั้งคู่กินมื้อเช้าเสร็จก็ขับรถตรงไปที่ห้างเซ็นทรัลปทุมธานี

ตึกใหญ่ของห้างเซ็นทรัลปทุมธานีดูอึดอัด ไม่มีความสะดวกสบายแม้แต่ห้องท่ามกลางตึกสูงใหญ่มากมายในย่านการเงิน ถึงกับแค่ครองพื้นที่หนึ่งในสามของตึกเท่านั้น อีกสองส่วนที่เหลือปล่อยให้คนอื่นเช่า ไม่ปล่อยให้ทรัพย์สินของตระกูลไปแม้แต่หนึ่งเดียวจริงๆ เทียบกับอาคารสำนักงานของชิงฉวีแคปิตอลอันโดดเด่นหรูหราที่อยู่ไม่ไกลออกไปแล้ว ที่นั่นดูดีอย่างจนดูเหมือนกำลังหนีอยู่อย่างไรร่างนั้น

เจ้ฉวียังก็เพิ่งมาถึงพอดี เขาลงจากรถแล้วพุ่งตรงมาหาพวกเขาสองคน ก่อนทักทายหึงเยียนอย่างกระตือรือร้น แล้วจับมือลู่อวี่ "ประธานลู่ครับ คุณเป็นผู้มีการคาดการณ์แม่นยำยิ่งรู้ล่วงหน้าอย่างแท้จริง"

ลู่อวี่ไม่เข้าใจ จึงไม่ได้รับตอบรับคำนั้นในทันที

หึงเยียนมาถึงสถานที่เจรจาธุรกิจแล้วก็เปิดโหมดเข้าสังคมโดยอัตโนมัติ ยิ้มถาม "คาดการณ์แม่นยำยิ่งรู้ล่วงหน้าอะไรหรือครับประธานเจ้"

ประธานเจ้เขย้ามือลู่อวี่ขึ้นลง ก่อนตอบหึงเยียน "พฤษภที่แล้วผมยังกังวลเรื่องใบอนุญาตอยู่เลย แต่ประธานลู่พูดกับผมว่าอีกสองวัน วันศุกร์ยังบอกอีกว่าเหลืออีกหนึ่งวัน พอวันเสาร์ คุณเดาสิว่าเกิดอะไรขึ้น ตระกูลลู่อวี่ถูกเตะออกจากสมพันธ์ปัญญาธิจิตอลัง"

ลู่อวี่ "???"

หึงเยียนเหลือบมองลู่อวี่ที่มึนปากกระตุก ก่อนยิ้มบางๆ "อย่างนี้นี่เอง"

บทที่ 94

โอกาส

คาดการณ์แม่นยำยังรู้ล่วงหน้าอะไรละนั่น เขาแค่นับถอยหลังรอวันที่จะได้หน้าตัวเอง

ลู่อิวรักษาสิหน้าให้ดูลึกซึ้งยากคาดเดา ไม่รู้ว่าวันนี้ต้องคุยยังไงต่อ แต่คงบอกประธานเจิ้งไม่ได้หรอกว่าตัวเองมีคอนเนกชันกับลาวีเศษ เลยสามารถล่วงรู้อนาคตได้

ดีที่พี่ใหญ่ท้อปโดเนตมาทันเวลาพอดี ช่วยทำลายบรรยากาศขงจกัณนี้ หงอู่หยางเดินออกมาจากตึก โบกมือให้พวกเขาอย่างกระตือรือร้น "มาๆ รีบเข้ามาเลย!"

เป็นเวลาเช้างานพอดี เหล่าพนักงานเงินเดือนกำลังต่อแถวรอขึ้นลิฟต์ ผู้คนยืนอกันมหาศาล โชคดีที่ลิฟต์ขึ้นไปหงเซียวแคปีตอลเป็นลิฟต์แยกเฉพาะบริษัท ต้องเดินไปอีกทางหนึ่งเลยไม่ต้องเบียดเสียดกับคนอื่น

ลิฟต์นี้สามารถขึ้นไปได้แค่ชั้นสิบเก้าขึ้นไป ต่ำกว่าชั้นสิบเก้าไม่มีปุ่มให้กด หลีกเลียงไม่ให้คนจากบริษัทอื่นมาใช้ร่วมกัน

เจิ้งอู่ยงมองแผงปุ่มควบคุมลิฟต์ซึ่งมีปุ่มน้อยมาก ก่อนเอ่ยชมเปาะ "หงเซียวแคปีตอลนี้ทำงานหนักและสมถะจริงๆ"

ในฐานะสถาบันการเงินขนาดใหญ่ท็อปสามของประเทศ แต่ตึกแบบใช้ร่วมกันแบบนี้ก็ดูขอไปทีนิดหน่อยจริงๆ

หงอู่หยางเกาหัว เกื่อกระดากเล็กน้อย "ปู่พวกเราคิดว่าต้องใช้เงินไปกับ

คมดาบ* นะ"

ลิปต์ตรงมาถึงชั้นบนสุด เสียง 'ติ๊ง' ดังขึ้นแล้วประตูก็เปิดออก เลขาฯ สาวสวยผมยาวปากแดงคนหนึ่งยืนรออยู่หน้าประตู ต้อนรับพวกเขาด้วยรอยยิ้มเป็นกันเอง

หลังจากออกจากลิปต์ก็เป็นห้องรับรองแขกเล็กๆ พื้นปูพรม ไม่ว่าจะเป็นโซฟาหรือโต๊ะกาแฟล้วนแล้วแต่มีดีไซน์โดดเด่น โครงสร้างห้องแบบเปิดโล่ง เมื่อมองเข้าไปจะเห็นทุกอย่างอยู่ในลานสายตา ทั้งชั้นนี้เป็นอาณาเขตของประธานบริษัท ซึ่งประกอบไปด้วยห้องทำงานของประธานบริษัท โต๊ะเลขาฯ และห้องประชุม ทุกส่วนพื้นที่ถูกกันแบ่งด้วยกระจกใส

เมื่ออ้อมผ่านพันธุ์ไม้เขียวขจีไปก็จะเห็นโต๊ะทำงานของประธานบริษัท ที่อยู่ติดกับหน้าต่างสูงจากเพดานจรดพื้น ซึ่งสามารถมองเห็นทิวทัศน์ได้ทั้งหมด

หลังโต๊ะหูลุ่ยยาวห้าเมตรของเก้าอี้ก็มีเก้าอี้พนักสูงหนึ่งตัวกำลังหันด้านหลังเก้าอี้ให้พวกเขา

ลู่อิวู้สึกว่าภาพนี้คุ้นตาสุดๆ อย่างกับเคยเห็นในฝันมาแล้ว

จนพวกเขายืนนิ่ง เก้าอี้ตัวนั้นก็ค่อยๆ หมุนกลับมา ผู้ที่นั่งอยู่บนนั้นคือชายหนุ่มในชุดสูทไฮตูกูตูร์ เสียผมทรงประธานบริษัทผู้ฉลาดเฉลียว เขาบุปผารูปร่างสูงเพรียว ใบหน้าคมคายหล่อเหลา แคนั่งอยู่ตรงนั้นก็แผ่ความกดดันที่มองไม่เห็นให้แก่คนมอง ออว่าไม่ธรรมดา

ถ้าไม่มีอะไรผิดคาด คนคนนี้ก็คือผู้กุมอำนาจคนปัจจุบันของหงเซียว แคปิตอล ประธานเจ้าหน้าที่บริหารและหุ้นส่วน...หงเหวินเจา

ลู่อิวู้เบ้าปาก กระซิบกับหมีงเยียน "เกิดอะไรขนาดนั้น ก่อนเราจะมานี้ เขาจะไปนอกหน้าต่างอยู่ตลอดเลยหรือไง"

หมีงเยียนถองคอใส่เขา "อย่าพูดมั่วๆ"

ชายคนนั้นลุกขึ้นยืน ใบหน้ายังคงเคร่งขรึมเย็นชา ทว่าคำพูดที่เอ่ยกลับทำให้คนฟังจับต้นชนปลายไม่ถูก "ประธานลู่ออฟฟิศนี้พอใช้ได้ไหมครับ"

ลู่อิวู้ไม่เข้าใจ เอ่ยเินยอตามน้ำไปหนึ่งประโยค "ห้องสว่างปลอดโปร่ง

* ต้องใช้เงินไปกับคมดาบ อุบัติมาถึงการใช้เงินหรือพละกำลังไปกับสิ่งสำคัญที่สุดก่อน

เห็นแล้วรู้สึกคันๆ อยู่บ้าง"

"คันๆ ใช่มั้ยล่ะ" หงอุ๋หยางยิ้มจนเห็นลักยิ้ม ผายอกที่ไม่ได้มีกล้ามเนื้ออะไรอย่างภาคภูมิใจ "ชั้นนี่ฉันเป็นคนคุมการออกแบบเอง ลอกห้องทำงานของเส้นไปสุยมา ถึงพี่ชายฉันจะไม่ได้อ่านนิยาย แต่วารสนิยมเหมือนกับประธานเส้นเต๊ะๆ เลย"

ลู่อู๋มอหงเหวินเจาประธานบริษัทหงเหียวผู้เคร่งขรึมเย็นชาแล้วรู้สึกอัศจรรย์ใจอย่างยิ่ง ประธานจอมเผด็จการในชีวิตจริงสนิยมเหมือนกับเส้นไปสุยนั่งอยู่ในออฟฟิศที่ก๊อปปี้ห้องของประธานเส้นมาทุกส่วน แบบนี้จะนับว่าอีกฝ่ายเป็นลูกชายนอกสายเลือดของเขาก็ได้เลยไม่ใช่หรอ พริบตานั้นลู่อู๋รู้สึกว้าอีกฝ่ายไม่ได้กำลังเสแสร้งอีกต่อไป เขาถูกชะตากับคนคนนี้เอาจริงๆ

ความสัมพันธ์ของทุกคนใกล้ชิดขึ้นมาในพริบตา โดยเฉพาะเมื่อเห็นว่าบนโต๊ะประธานหงคนโตยังวางอะครีลิคสปริง 'เงินทองไม่เคยหลับใหล' ที่หมิงเยียนวาด บรรยากาศน่าอัศจรรย์พลันมลายหายไป

หงเหวินเจาเชิญทั้งสามคนนั่งในห้องประชุมเล็ก ไม่ได้เกริ่นอะไรกันมากนัก เขาเรียกเลขาฯ เข้ามาฉายภาพเวอร์พอยต์แผนเข้าซื้อโรงงานบนหน้าจอใหญ่ทันที

พี่ใหญ่ท็อปโดเนตยื่นนำเสนอแผนอยู่หน้าจออย่างสงวนท่าที เหมือนเด็กน้อยนำเสนอที่ถูกรับรองเรียกมาทำการแสดงให้เพื่อนๆ ญาติๆ ดูหน้าโต๊ะกินข้าวระหว่างฉลองปีใหม่

ประธานหงคนโตดันเอกสารสองสามชุดให้ทั้งสามพร้อมกล่าวว่า "โครงการนี้ของพวกคุณ หงอุ๋หยางเป็นผู้รับผิดชอบ แต่เขาไม่เคยทำการลงทุนที่มีความซับซ้อนขนาดใหญ่แบบนี้มาก่อน เพราะฉะนั้นผมจะให้ความช่วยเหลือช่วงหนึ่ง เมื่อพวกคุณเข้าที่เข้าทางแล้ว ผมจะไม่เข้าไปยุ่งย่ำมากเกินไปอีก"

หงอุ๋หยางที่ยืนอยู่หน้าโปรเจ็กเตอร์เบิกตากว้าง "ให้ผมรับผิดชอบจริงๆหรอ"

ที่แรกคุณชายรองหงถูกลู่อวี่หลอกล่อจนเล็ดลมสบชืดก็ตกแชนเสื้อเตรียมลงมืออย่างเต็มที่ แต่พอต้องจัดการงานจริงๆ ก็อดรู้สึกรู้สึกละอายและตาขาวขึ้นมาไม่ได้ อยากผลักรงานที่ต้องใช้มันสมองพวกนี้ให้พี่ชายทำแทน

คุณชายใหญ่หงถลึงตาใส่น้องชาย

คุณชายรองหงหงอทันที พุดเสียงอ่อย "ผมจะทำให้ดี" ว่าจบก็ยกคิ้วหล่วตาบ่นกับลู่อวี่ ขยับปากพุดไม่มีเสียงว่า 'ทั้งหมดนี้เพื่อนายเลยนะเพีย'

พี่ใหญ่ท้อปโตนตที่ถูกบีบให้ทำเรื่องที่เกิดความสามารถทำได้แค่บรรยายแผนธุรกิจอย่างว่าง่าย แรกๆ เขาติดอ่างนิตหน้อย แต่พอพี่ชายช่วยพุดเสริมให้สองสามครั้งก็พุดลั่นไหลขึ้นเรื่อย ๆ

ลู่อวี่ฟังไปคุณใหญ่ก็สรุปความหมายของแผนธุรกิจนี้ได้อย่างรวดเร็วรวมๆ คือจะมีการลงทุนสองต่อ

ต่อแรก หงเซียวกแคปีตอลจะลงทุนในปั้จื่อสูเทคโนโลยี ช่วยให้ปั้จื่อสูเทคโนโลยีเข้าซื้อและขยายโรงงานผลิตสมองอัจฉริยะ DCM ได้สำเร็จ

เจ้จู่ฉงทำงานหนักมาหลายปีขนาดนี้เลยมีทรัพย์สินส่วนตัวอยู่บ้าง การจะซื้อ DCM ไม่ใช่ปัญหาสำหรับเขา แต่การรักษา DCM ให้คงอยู่ต่อไปหลังจากนี้สิ้นเปลืองแรงแมก DCM จำเป็นต้องมีการขยายโรงงานและอัปเกรดอุปกรณ์ ถ้าเกิดไม่ขยายโรงงาน ผลิตเพียงล็อตเล็กๆ กว่าที่จะคืนทุนได้คงต้องรอไปถึงปีลิงเดือนม้า* นู่น

ต่อที่สอง หงเซียวกแคปีตอลจะลงทุนในเงินอวี่เทคโนโลยี พร้อมรับเอาตำแหน่งผู้ถือหุ้นรายใหญ่ของเงินอวี่เทคโนโลยีมาด้วย

สุดท้าย ความร่วมมือระหว่างสองบริษัทก็เกิดขึ้นภายใต้การเชื่อมโยงของหงเซียวกแคปีตอล

เพราะหากอาศัยแค่ประสบการณ์ขายนาฬิกาข้อมือเด็กของเจ้จู่ฉงอย่างเดียวเกรงว่าสมาพันธ์ปัญญาติจิตอลจะไม่มอบใบอนุญาตให้เขา ต้องผูกมัดกับเงินอวี่ถึงจะเพิ่มอัตราความสำเร็จให้สูงขึ้น

หงอู่หยางบรรยายจบก็หันมองพี่ชายตัวเองด้วยตาเป็นประกายระยิบระยับ

* ปีลิงเดือนม้า เป็นสำนวน หมายถึงอนาคตอีกยาวไกลที่ยังคาดเดาไม่ได้ ไม่รู้ว่เมื่อไร

รอรับคำชมจากเขา

ทว่าประธานหงคนโตกลับทำเพียงถลึงตาใส่เขา ใคร่ครวญครุ่นหนึ่งก็หันมองประธานเจิ้งที่หน้าตาไร้เล่ห์เหลี่ยม "ขอพูดในสิ่งที่อาจไม่ถูกใจก่อน สิ่งที่เราจะให้ปู่จื้อสู่นั้นเป็นเพียงแผนการลงทุน มีเงื่อนไขแลกเปลี่ยน"

เงื่อนไขนั้นคือปู่จื้อสู่อายุต้องได้ใบอนุญาตและชื่อ DCM สำเร็จ เมื่อถึงเวลาขยายโรงงาน การลงทุนส่วนนี้ถึงจะเกิดผล อธิบายง่ายๆ หนอยคือหงเซียวทำธุรกิจที่มั่นคงและไม่มีความเสี่ยงว่าจะขาดทุนไม่เห็นกระต่ายไม่ปล่อยเหยี่ยว*

เจิ้งอู่ยังแค้นยี้มขมขึ้น "ผมยอมรับเงื่อนไขครับ"

หงเหวินเจาเป็นคนที่ดีำรงตำแหน่งประธานมานานจนกลายเป็นนิสัยแล้ว คำพูดคำจาเย้ยหยันวาทศิลป์ ตบหัวแล้วค่อยลูบหลัง "แน่นอน พวกเราจะให้เงินทุนล่วงหน้าก่อนหนึ่งก้อนเพื่อช่วยปู่จื้อสู่อายุไขปัญหาด้านการจัดหาเงินทุนในช่วงแรก"

แบบนี้จะสามารถคลายความกดดันในการจัดหาเงินทุนของประธานเจิ้งได้ ไม่ต้องขายที่ขายบ้านเพื่อหมุนเงิน

ประธานเจิ้งแสดงท่าทีซาบซึ้งใจ แต่ทุกคนในที่นี้ต่างรู้ดีแก่ใจว่าหากเข้าซื้อไม่สำเร็จ เงินทุนล่วงหน้าก้อนนี้ก็ต้องคืนกลับไปทั้งหมด

บรรยากาศฝั่งนี้หนักอึ้งเล็กน้อย พี่ใหญ่ที่บิดเนตรีบหันไปพูดกับลู่อวี่ "แต่ที่เราจะลงทุนกับเฉินอวี่คือลงทุนจริง ๆ ไม่ว่าจะเข้าซื้อสำเร็จหรือไม่ ฉันก็จะเป็นส่วนหนึ่งของเฉินอวี่!"

ลู่อวี่เอากำปั้นขวาทุบอกซ้ายให้พี่ใหญ่ เป็นการบอกว่า 'แต่พี่ใหญ่ที่ดีนายจะอยู่ในดวงใจของฉัน'

ลุงหยางอดไม่ได้ที่จะปริยิ้มออกมา

คุณชายใหญ่หงนวดขมับที่เส้นเลือดดำเต้นตุบๆ ใช้สายตาเตือนน้องชายว่าให้สุขุมหน่อย

หมิงเยียนฟังเจี๊ยบๆ จนจบแล้วจึงถามความสงสัยของตัวเองออกไป "การตกลงร่วมมือประกอบธุรกิจนี้มีการขอให้เฉินอวี่เผยข้อมูลทางเทคนิคหลักๆ

* ไม่เห็นกระต่ายไม่ปล่อยเหยี่ยว หมายถึงลงมือทำเมื่อเห็นเป้าหมายหรือโอกาสชัดเจนเท่านั้น

ของบริษัทด้วยหรือเปล่าครับ"

"พวกเราคิดแผนกิจการร่วมค้าไว้ประมาณหนึ่ง" คุณชายรองหงษ์ชี้แจงอย่างกระตือรือร้น "คุณดูก่อนได้นะ เรื่องนี้ไม่รีบร้อน เราตกลงกันก่อนได้"

กลุ่มหงษ์เขียวแคปิตอลมีความเป็นมืออาชีพในการทำงานตรงนี้อย่างมาก เลขาฯ ถือหนังสือแผนธุรกิจหนาหนึ่งตั้งออกมา มีทั้งรูปแบบความร่วมมือเชิงลึกและความร่วมมือเชิงต้น ซึ่งแต่ละแบบจัดทำแผนอย่างละเอียดและดำเนินการได้จริง

ลู่อิวี่ค่อนข้างเอนเอียงไปทางความร่วมมือเชิงลึกมากกว่า แบบนี้เขาถึงจะมีอำนาจในการออกเสียงมากขึ้น จะช่วยหิมะหรือวอดซิคินส์ตรีได้ด้วย ขณะเขากำลังจะอำปากเอ่ยก็ถูกหิมะเยียนเตะขาอยู่ใต้โต๊ะหนึ่งที เลยทำได้แค่กลับมาหุบปากฉับ อย่างกับเด็กน้อยที่ออกมาทำกิจกรรมข้างนอกกับผู้ปกครอง ต้องรอให้ผู้ใหญ่ทักทายกันเสร็จก่อนอย่างว่าแล้วถึงค่อยเอ่ยปากขอลู่ออม

หิมะเยียนเก็บหนังสือแผนธุรกิจเหล่านั้น บ่งบอกว่าจะกลับไปพิจารณาอย่างละเอียด เขายิ้มเอ่ย "หงษ์เขียวลงทั้งเงินลงทั้งแรง อย่างกับเทวดาเลยครับ"

คุณชายใหญ่หงษ์หัวเราะเบาๆ "พวกเราหงษ์เขียวแคปิตอลก็เริ่มจากการเป็นนักลงทุนเทวดา* มาก่อน แม้แต่ในตอนนี้องค์กรเริ่มต้นเล็กๆ ที่ใช้เงินทุนแค่หมื่นสองหมื่นเราก็กินยังลงทุนด้วย"

ลู่อิวี่ทำมือเป็นปีกบินให้หงษ์อุ้ยหยาง

หงษ์อุ้ยหยางยิ้มแฉ่งปรี รู้สึกเหมือนตัวเองมีปีกส่องแสงเปล่งประกายงอกออกมาจากหลัง เป็นเทวดาที่ใช้เงินทองช่วยเหลือราษฎร

"พวกเรายินดีเป็นเทวดา" หงษ์เหวินเจาเปลี่ยนเนื้อหาบนหน้าจอ แสดงประกาศฉบับใหม่ล่าสุดจากสมาพันธ์ปัญญาดีจิตอล "โดยเงื่อนไขทั้งหมดคือการยอมรับจากสมาพันธ์ปัญญาดีจิตอล"

ประกาศฉบับใหม่ล่าสุดเผยว่าเนื่องจากความวุ่นวายที่เกิดขึ้นก่อนหน้านี้ทางสมาพันธ์ปัญญาดีจิตอลจึงตัดสินใจส่งทีมตรวจสอบผู้เชี่ยวชาญเข้าร่วม

* นักลงทุนเทวดา (Angel Investor) คือนักลงทุนอิสระที่ใช้เงินตัวเองมาลงทุนกับบริษัท Startup ที่มีศักยภาพสูง ซึ่งนับเป็นการลงทุนส่วนบุคคล

ในกระบวนการเข้าซื้อ DCM ด้วย

ยิ่งได้รับการยอมรับจากสมาพันธ์ปัญญาประดิษฐ์เร็วเท่าไร ก็จะลดต้นทุนได้มากเท่านั้น

ทว่าการจะสร้างความประทับใจให้สมาพันธ์ปัญญาประดิษฐ์ไม่ใช่เรื่องง่ายขนาดนั้น

ปีนั้น DCM ผู้ดวงช่วยดันไปล่วงเกินสมาพันธ์ปัญญาประดิษฐ์เข้า ไม่ว่าเทคโนโลยีการผลิตสมองอัจฉริยะของพวกเขาจะล้ำหน้าแค่ไหน สมาพันธ์ก็ไม่ยอมมอบใบอนุญาตให้กับพวกเขาอยู่ดี จนพวกเขาต้องตกมาอยู่ในจุดที่ต้องขายตัวเอง

"พวกเขามีอะไรที่ขอบเป็นพิเศษไหม" ลู่อวีถาม

"ผมไม่รู้ว่าคุณชอบอะไร แต่รู้ว่าพวกเขาเกลียดอะไร" ประธานเจิ้งผู้มีเส้นสายกว้างขวางเอ่ยปาก ก่อนเล่าในสิ่งที่ตัวเองได้รู้มา "สมาพันธ์ปัญญาประดิษฐ์คือกลุ่มนักวิทยาศาสตร์กลุ่มหนึ่ง พวกเขา...เกลียดคนไอคิวต่ำ"

ลู่อวีมูปากกระตุก "คนทำธุรกิจเกลียดไอคิวคนอย่างนี้ก็ได้หรอ"

คุณชายรองหงหดคอ พูดอย่างรู้จักประมาณตน "งั้นฉันไม่ฝืนหน้าไปดีกว่า"

คุณชายใหญ่หงยี้หัวลูกหมาของน้องชาย "ทุกท่านเตรียมตัวไว้สักหน่อย ดีกว่าครับ ควรจะเข้าใจความรู้เฉพาะทางไว้บ้าง"

การตรวจสอบที่วันนั้น รวมไปถึงการตรวจสอบไอคิวของเจ้าแกผู้ผลิตด้วยนั้นหรอ

ลู่อวีกระซิบแนบหูหมิงเยียน "ดูท่าเจ้าแกผู้ฉลาดเฉลียวจะไม่ได้ฉลาดสักเท่าไร" ผ่านมาตั้งหลายปีแล้วก็ยังไม่ได้รับการยอมรับจากสมาพันธ์ปัญญาประดิษฐ์เลย

หมิงเยียนแหมปากกลั่นขำ "คนของ DCM ไม่ได้ไม่ยอมรับเขาเพราะเหตุผลนี้หรอก"

เจิ้งอู่ยงถามหงเหวินเจา "ประธานหง พอจะสืบได้ไหมครับว่าใครเป็นคนนำทีม" กลุ่มทุนใหญ่อย่างหงเซียวแคปีตอลไม่ได้ลงทุนแค่กับบริษัท

ในประเทศเท่านั้น ในต่างประเทศเองก็พอมีอำนาจอยู่บ้าง ในเมื่อวันนี้เรียกพวกเขามาที่นี้ย่อมต้องมีข้อมูลสำคัญที่ไม่อาจเอาไปพูดข้างนอกได้อยู่ชนิดหน่อย

หงเหวินเจาก็ไม่ได้อุบเอาไว้ พูดชื่อหนึ่งออกมาตรงๆ "เป็นด็อกเตอร์ชาวจีนคนนั้น มิเชล หลี"

ด็อกเตอร์ชาวจีน ไม่มีกำแพงภาษา รับมือยากกว่าพวกคนที่พูดภาษาต่างประเทศเสียอีก

"ประธานเจิ้ง คุณจะทำยังไง" หงลู่หยางมองเจิ้งลู่ยงผู้มีอายุเกินครึ่งร้อยอย่างเห็นใจ ตำนานแห่งโลกธุรกิจผู้นี้อายุมากแล้ว แน่نونว่าความจำต้องสู้คนอื่นไม่ไหว ถึงตอนนั้นคงโดนเหยียดไอคิวเหมือนเขาแน่ๆ

เจิ้งลู่ยงกลัดกลุ้มครู่หนึ่ง แต่จู่ๆ ก็หันมองลู่อวี๋ด้วยดวงตาพรวรยับ "ประธานลู่ ไม่นั่นลองคำนวณชะตาอีกทีไหมว่าเราจะมีโอกาสหรือเปล่า"

ประธานลู่ที่คาดการณ์แม่นยำยิ่งรู้ล่วงหน้า "..."

ปลาตำลادنน้อย*

* ปลาตำลادنน้อย เดิมมาจากสำนวน 'ลาตำลادنน้อย' โดยใช้คำว่า 'ปลา' แทน 'ลา' เพราะต้องการจะสื่อถึงลู่อวี๋ สำนวนเปรียบถึงคนที่มีความสามารถเพียงน้อยนิดและแสดงความสามารถนั้นออกไปหมดแล้ว

บทที่ 95

ความรู้

ลู่อวีไม่คิดว่าประธานเจิ้งจะเชื่อว่าเขาทำนายอนาคตได้จริงๆ
 ดังคาด หลังออกมาจากอาคารของหงเซียวแคปิตอล เจิ้งอู่ฉยงได้เชิญ
 พวกเขาสองคนไปกินมื้อเที่ยงด้วยกัน คำพูดส่อจุดประสงค์ชัดเจน เขาคิดว่า
 ลู่อวีมีเส้นสายอยู่ในสมพันธ์ปัญญาดีจิตอล
 หมิงเยียนกัมหน้าหัวเราะในลำคอ หลังจัดการสีหน้าเรียบร้อยแล้วก็
 เข้าไปขวางคำพูดหลอกล่อบนสนามเจรจาธุรกิจให้ลู่อวี พุดจาเลียงและกำกวม
 ไม่ได้บอกว่ามีเส้นสายหรือว่าไม่มี

เพราะว่าต้องรีบกลับไปไลฟ์ช่วงบ่าย เลยทำได้แค่กินมื้อง่ายๆ พุดคุ้ยได้
 ไม่เท่าไรก็ถึงเวลาต้องบอกลา ประธานเจิ้งเลยทำได้แค่พูดตรงๆ ว่า "ประธานผู้
 การร่วมมือทางธุรกิจนี้ ถ้าคุณไม่ลงเงินแต่ลงทุนด้วยเทคโนโลยีอย่างเดียว
 ส่วนแบ่งนี้ก็จะไม่มากนัก แต่ถ้าคุณเอาใบอนุญาตของสมพันธ์ปัญญาดีจิตอล
 มาให้ผมได้ งานนี้พวกเราแบ่งกันสี่ต่อหก"

เจิ้งอู่ฉยงถูกบีบจนเริ่มร้อนใจเช่นกัน เขาอายุปุ่นนี้ ไม่ได้เรียนหนังสือ
 มาหลายปี ธุรกิจที่ทำก็ยังเป็นแค่อาชีพาซื้อมือสำหรับเด็กที่เทคโนโลยีไม่สูง
 อาศัยวิธีการเก่าๆ อย่างการติดต่อกับคนใน แบ่งผลประโยชน์และเปอร์เซ็นต์
 การค้าขายยังพอมีหวังอยู่บ้าง แต่ให้เขาไปเผชิญหน้ากับการทดสอบความรู้
 เฉพาะทางจากต็อกเตอร์...แค่คิดภาพตรงหน้าก็มีดมนแล้ว

ลู่อวี่ฆมวดคิ้วน้อยๆ ไม่ตอบตกลงและไม่ตอบปฏิเสธ

อย่างไรก็ตาม เขามีเส้นสายที่เหนียวแน่นแล้ว เขาเป็นแค่เด็กมหาวิทยาลัย
อ่อนแอไร้ที่พึ่งคนหนึ่งเองนะ

ระหว่างกลับบริษัท หมิงเยี่ยนมีสีหน้าหนักอึ้ง "ประธานเจ้คนนี้ดูจริงจัง
แต่กลับลงมือค่อนข้างรุนแรง ลงทุนด้วยเทคโนโลยียังจะมา 'ส่วนแบ่งไม่เยอะ'
อะไรได้คืบจะเอาศอกบอกให้นายไปจัดการเรื่องใบอนุญาตให้นายพิจารณา
ดูอีกทีละกันว่า จะร่วมมือกับเขาไหม"

เจ้จู่ยงหน้าตาดุซู่ๆ พูดจาก็เปิดเผยตรงไปตรงมา ทำให้รู้สึกลัวว่า
เขาจะเป็นคนแก่ที่ถูกหลอกขายสินค้าเพื่อสุขภาพ แต่ความจริงแล้วเขา
เฉียบแหลมมากๆ

ลู่อวี่พยักหน้า "ก็ไม่ใช่ว่าเขาจะพูดอะไรแล้วต้องเป็นอย่างนั้น"

การร่วมมือลงทุนขนาดใหญ่แบบนี้ ถ้าพึ่งแค่พวกเขาสองสามคนย่อม
ไม่สามารถตัดสินใจเองทั้งหมดในทีเดียวได้ ยังต้องมีการปรึกษาหารือกันซ้ำๆ
ต่อรองราคา และเห็นสัญญาตามขั้นตอนอีก

เดิมทีเงินอวี่เทคโนโลยีก็งานยุ่งอยู่แล้ว คราวนี้ยิ่งเหมือนเจอพายุหิมะ
ซ้ำด้วยลูกเห็บ งานหลักในช่วงนี้คือการไลฟ์ ตอนแรกมีแค่ฝ่ายเทคนิค ฝ่ายธุรกิจ
กับฝ่ายที่เกี่ยวข้องยุ่งวุ่นกันจนหัวหมุน แต่ตอนนี้แม้กระทั่งฝ่ายกฎหมายกับ
ฝ่ายการเงินก็ยังงานยุ่งปานสุนัขไปด้วย

ในฐานะที่ลู่อวี่เป็นเก้แก่ก็ยังไม่อาจหลีกเลี่ยงได้เลย ตอนกลางวัน
เขาต้องขึ้นไลฟ์ที่บริษัท กลับบ้านตอนเย็นยังต้องหาความรู้เกี่ยวกับการผลิต
สมองอัจฉริยะ ลำบากจนบรรยายไม่ออก

หมิงเยี่ยนอาบน้ำเปลี่ยนชุดนอนเสร็จแล้วกลับเห็นว่าเตียงยังว่างเปล่า
จึงรู้สึกอึดอัดน้อย เจ้าคนที่ช่วงนี้กระตือรือร้นจะนอนกับเขากลับไม่เผลอหน้า
ออกมา

ครั้นหมุนตัวเดินไปดูที่ห้องหนังสือก็เห็นลู่อวี่นั่งตรงโต๊ะหนังสือ ทั้งหู

เกาหัวพยายามจดจำอย่างกับเด็กมหาวิทยาลัยช่วงใกล้สอบปลายภาค บางทีก็หลับตาท่องจำ บางทีก็ตัวตลกปากกาจดเป็นบ้าเป็นหลัง

หมิงเยียนเดินเข้าไปวางผลไม้ที่ล้างแล้วจานหนึ่งให้เขา "ไม่ต้องเรียนจนเชี่ยวชาญขนาดนั้น แคร์ู้คร่าวๆ ก็พอแล้ว อย่างเช่นฉันรู้ว่าอะไหล่ชิ้นหลักๆ ของนาฬิกาข้อมือมีอะไรบ้าง วิธีการประกอบคร่าวๆ เป็นยังไง แต่ฉันประดิษฐ์นาฬิกาข้อมือไม่เป็น และวาดขนาดอะไหล่ออกมาเป๊ะๆ ไม่ได้"

ในฐานะเจ้าแก๊วแน่นอนว่าต้องเข้าใจผลิตภัณฑ์ของตัวเอง แต่ไม่จำเป็นต้องรู้ลึกซึ้งเท่ากับพวกวิศวกรก็ได้

ลู่อวีเอาหนังสือปิดหน้า ยื่นมือไปคลำสตรอบเบอร์ยึดเข้าปาก พุดเสียงอู้อี้ "ผมก็เรียนถึงขั้นสร้างสมองอัจฉริยะด้วยมือเปล่าไม่ได้หรอก แต่ลำพังแค่ความรู้เบื้องต้นก็เยอะมากแล้ว ประเด็นคือมันไม่ใช่ความสนใจของผมอีกนี่สิ ผมไม่ชอบเรียน เลยลำบากสุดๆ ถ้าเกิดว่านี่เป็นคู่มือการเขียนนิยายละก็อ่านแป๊บเดียวก็เข้าหัวแล้ว"

ลู่อวีกินสตรอบเบอร์ในปากหมดก็วางหนังสือลงก่อนหันมองหมิงเยียน จู่ๆ แผ่นหนึ่งก็ผุดขึ้นมา เขาดีใจที่ความหวานตรงปลายลิ้น พุดท่าทางน่าสงสาร "ถ้าเกิดว่าพี่ช่วยผม ผมจะจำได้เร็วแน่"

หมิงเยียน "ช่วยยังไง"

ลู่อวีเอนพิงข้างหลัง ตบหน้าตักกล่าว "พี่มานั่งบนตักผม พอเส้นประสาทส่วนปลายถูกกดทับ จะทำให้เส้นประสาทของสมองยิ่งตื่นตัว"

"ไม่เห็นเคยได้ยินมาก่อน" หมิงเยียนมองเขาด้วยหางตา ชัดเจนว่าไม่เชื่อ "จริงๆ" ลู่อวีตีหน้าชื่อ "อันนี้เคล็ดลับส่วนตัวของผมเอง ไม่เชื่อพี่ก็ลองดู"

หมิงเยียนเฝ้าปากหิวระะ เดินเข้าไปนั่งตักลู่อวีจริงๆ พลังถามอย่างอารมณ์ดี "ฉลาดขึ้นหรือยัง"

ลู่อวีโอบรอบเอวหนุ่มๆ นั้น ยื่นหนังสือให้หมิงเยียน ทำทีเอ่ย "พี่ลองถามคำถามดูสิ"

หมิงเยียนถือหนังสือ แล้วเลือกถามคำถามจากในนั้น

ลู่อวีตอบเสียคล้องปร้อ อย่างกับไม่ใช่คนเดียวกับที่ทำหน้าเคร่งเครียด

เมื่อคืนนี้ แถมยังมีเวลาว่างล้งมือเข้ามาแตะอังหิมงเยียนในซุนนอนอีก

หิมงเยียนคว้ามือหนาที่สอดเข้ามาบริเวณช่วงเอวตัวเองแล้วพลิกหนังสือไปด้านหลังที่ลู่อวียังอ่านไม่ถึงกอนถาม "หลักการโครงสร้างภายในของสมองอัจฉริยะคืออะไร"

ลู่อวี่พูดโดยไม่แม้แต่จะคิด "ภายในสมองอัจฉริยะนั้น..."

พูดได้แค่ครึ่งประโยค จู่ๆ ลู่อวี่ก็นึกได้ว่าเขายังอ่านไม่ถึงบทนั้น เขาไม่ควรที่จะรู้ตรงนี้ แต่ในสมองของเขาเวลานี้กลับจดจำเนื้อหาส่วนนี้ได้อย่างแจ่มชัด เกือบหลุดท่องออกไปอย่างคล่องปาก

หิมงเยียนหันไปถามเขา "ทำไมละ การกดทับเส้นประสาทส่วนปลายไม่ได้ผลแล้วหรอ" ว่ากับก็ทำท่าจะลงจากหน้าตัก แต่ถูกลู่อวี่กอดแน่นไม่ยอมปล่อย ลู่อวี่หัวเราะแหะๆ บีบเอวหิมงเยียนพลงจับตัวอีกฝ่ายหมุนเข้าหาตัวเอง หิมงเยียนตกใจ เขาไร่ที่ยึดเหนี่ยวจนเกือบจะเตะเข้าเอวลู่อวี่ แต่ก็ถูกคนตรงหน้าจับขาแยกเป็นสองฝั่ง

ลู่อวี่กอดเขาอย่างอิมเอมใจ สูดกลิ่นสดชื่นของครีมอาบน้ำแรงๆ คลอเคลียแนวสันกรามแสนงดงามนั้นแล้วกล่าว "อันนี้ผมยังอ่านไม่ถึงนี้ ถ้าจะตอบให้ได้คงต้องใช้วิธีอื่นซะแล้วละครับ"

"อะไรอีก" หิมงเยียนดันตัวเจ้าคนที่ซุกไปซอกออกไป ดูว่าเขาจะแต่งเรื่องยังงัยอีก

ลู่อวี่เก็บหนังสือที่ตกลงบนพื้นขึ้นมา ยัดกลับไปใ่มือหิมงเยียน "อาจารย์หิมงถือหนังสืออ่าน แล้วถ่ายทอดมาให้ผมผ่านการเชื่อมต่อกันทางร่างกาย แค่นี้ผมก็ทำได้แล้ว"

"การเชื่อมต่อทางร่างกายอะไรของนาย" หิมงเยียนรู้สึกได้ว่ามันต้องไม่ใช่การเชื่อมต่อปกติธรรมดา เขาตื่นลงจากตัก ทว่าเมื่ออยู่ในท่านั้นแล้วยากจะหนีพ้น พอยังตื่นสถานการณ์ก็ยิ่งเลวร้าย

ลู่อวี่จับตัวอาจารย์หิมงที่พยายามจะหนี อธิบายเสียงจริงจัง "ก็คือการที่ร่างกายของเราห่างกันแบบติดลบ เหมือนแฟลชไดรฟ์ที่ที่ที่จะอ่านข้อมูลแล้วผมจำข้อมูลไว้ ฟังก์ชั่นหนึ่งประโยค ผมขยับหนึ่งที เป็นการส่งต่อข้อมูล

แล้วพี่ก็..."

หมิงเยียนอุตปากเจ้าคนที่กำลังพูดเหลวไหลไว้ ก่อนหันมองซ้ายขวา ดูว่าเด็กๆ อยู่ที่ไหนหรือเปล่า ไม่รอให้เขาได้ผ่อนลมหายใจก็ถูกลู่อึดตัวเข้าสู่ห้องมอก

วิธีการเรียนการสอนนี้ไม่ค่อยได้มาตรฐาน อาจารย์หมิงจึงปฏิเสธทันที นักเรียนที่กระหายในความรู้บอขายหน้าจนโมโห ยกอาจารย์หมิงขึ้นโต๊ะ แล้วเตะโลมเข่าอีกครู่ใหญ่

จนหมิงเยียนวิ่งหนีออกจากห้องหนังสือด้วยเสื้อผ้าที่หลุดลุ่ย รอยยิ้มตรงมุมปากลู่อิวผันจางหาย เขาไม่ได้วิ่งตามอาจารย์หมิงที่หนีออกไป แต่หยิบหนังสือเล่มนั้นขึ้นมาเปิดหน้าแบบฝึกหัดทำยบอีกครั้ง ตามหลักแล้วนั่นเป็นความรู้ที่เขายังเรียนไม่ถึง แต่เขายกปากกาขึ้นมาทำยบข้อแล้วตอบทุกข้อหมด

ลู่อิววางปากกาลง เงยหน้าขึ้นมองวอลล์เปเปอร์หน้าจอคอมฯ มันยังคงเป็นฉากสุดท้ายของเรื่อง 'ไซอิ๋ว เดียวลิงเดียวคน' ใบหน้าที่ดูน่าต้อยของจ้อจวินเป่ายกยิ้มมองคนที่อยู่นอกหน้าจอ แล้วกล่าว "เขาดูเหมือนสุนัขเลย"

ตกลงใครเป็นคน ใครเป็นสุนัขกัน

ลู่อิวเรียกลูกโป่งเงือกเข้ามา ต่อสายหาหมอเซวี่เต๋อ

เซวี่เต๋อรับสายอย่างรวดเร็ว เมื่อรู้ว่าไม่ใช่อาการเร่งด่วน น้ำเสียงก็ผ่อนคลายลงทันที "บอกไว้ก่อนนะ โทรมาปรึกษาผมกลางดึกแบบนี้ต้องเก็บค่าบริการสามเท่านะครับ"

"รู้แล้ว" ลู่อิวเอื้อมระอา "หมอบอกว่าความรู้มาพร้อมกับความทรงจำไซ้ไหมครับ"

เซวี่เต๋อให้คำตอบยืนยัน "ใช่ครับ"

คนที่สูญเสียความทรงจำไปหลายปีจะลืมสิ่งที่ได้เรียนรู้ในระหว่างนั้นไปด้วย เรื่องนี้ในโลกการแพทย์มีกรณีศึกษาให้เห็นมากมาย เซวี่เต๋อเล่าเคสหนึ่งให้ฟังอย่างใจเย็นว่าเคยมีนักแข่ง F1 คนหนึ่งเกิดอุบัติเหตุศีรษะกระทบกระเทือนในสนามแข่ง ความทรงจำทั้งหมดย้อนกลับไปที่ตอนที่เขาอายุสิบหก

วิธีการควบคุมรตแข่งแบบใหม่ที่เคยเรียนร้ลล้นถูกลืมหายไปหมด

ลู่อวีฟังเสียบๆ จนจบแล้วกล่าว "งันถ้าเกิดฉันมีความรู้ที่ลู่ด้าววีเคยเรียนมาก่อน แต่นั้นเป็นความรู้ที่ฉันยังไม่เคยเรียน แปลว่าฉันคือลู่ด้าววีหรือเปล่า"

เซวียเตอครุ่นคิด "ถ้าเกิดคุณมีความทรงจำแค่ส่วนหนึ่ง ย่อมไม่นับว่าเป็นลู่ด้าววีอยู่แล้ว ถ้าพวกคุณสองคนขีดเส้นแบ่งร่งกันโดยอาศัยความทรงจำก็สามารถมองว่าเป็นสองบุคคลิกได้ ตอนนนี้คุณมีความทรงจำส่วนหนึ่งของเขานับได้แค่ว่าเป็นลู่ด้าววีครึ่งหนึ่ง"

ลู่อวีกำหมัดแน่น หักข้อนิ้วจนดังกร๊อบ ตามเสียงแหบพร่า "มีวิธีทำให้ฉันความทรงจำไม่กลับมาใหม่"

เซวียเตอเจียบไปครู่ใหญ่ ก่อนเอ่ยตอบด้วยความล่ำบากใจ "ผมลดอาการของโรคได้อย่างเดียว ไม่เคยเรียนวิธีการทำให้อาการของโรครุนแรงขึ้น นั่นไม่เรียกหมอ แต่เป็นปีศาจ"

"ก็แค่บอกว่ามีหรือไม่มี" ลู่อวีหยุดคำตอเปลียงบาลีของหมอเซวียเตอ "ทางการแพทย์ต้องมีวิธีอยู่แล้ว ถ้าคุณทำไม่ได้ผมจะไปหาคนอื่น"

"มี" เซวียเตอถอนหายใจ "วิธีทำให้คนสูญเสียความทรงจำมีอยู่มากมาย แต่นั้นเป็นสิ่งที่ควบคุมไม่ได้ ผมไม่สามารถทำเรื่องแบบนั้นได้ และไม่มีความจำเป็นด้วย"

"หมายความว่าไง" ลู่อวีขมวดคิ้ว

"Well ถ้าหากว่าคู่ครองของคุณชอบคุณในบุคลิกหนุ่มมากกว่า งันคุณก็แก้งทำเป็นว่าความทรงจำยังไม่กลับมาก็ได้เน" เซวียเตอยิ้มมีเลศนัย "คุณในวัยสูงกอมเล่นบทเป็นคุณในวัยหนุ่ม น่าจะง่ายมากสำหรับคุณนะ ไอ้พระเจ้า ผมพูดอะไรอยู่เนี่ย"

เลี่ยมสอนให้คนป่วยแก้งป่วย ไม่ถูกหลักจรรยาบรรณวิชาชีพแพทย์เลย

ลู่อวีตาเป็นประกาย เขาชอบคุณความเห็นอันไร้ประโยชน์ของหมอเซวียเตออย่างจริงใจ "วางใจเถอะ ผมไม่แฉคุณหรอก คีนนี้ถือว่เราสองคนไม่เคยโทรคุยกัน คุณไม่ได้พูดอะไรทั้งนั้น"

เซวียเตอลังเล ก่อนเอ่ย "งันนับว่าพูดเถอะ อย่าลืมหายคำรักษาให้ผมด้วย"

บทที่ 96

ไม่เฉียว

หมิงเยียนล้มตัวลงนอนบนเตียง เขานอนไม่หลับเพราะคำพูดทะลอมในห้องหนังสือนั่น รอคู่วิญลู่อวี้ก็ยังไม่มา จึงเรียกลูกโป่งท่านประธานเข้ามาเล่นสมองอัจฉริยะ

เขาเปิดดูคะแนนประเมินของไลฟ์ 'ทะลวงหมาป่าสวรรค์' ทุกคนเคืองที่หยุดไลฟ์ช่วงเช้ามากมาย แต่ก็รู้สึกพึงพอใจกับเนื้อหาในไลฟ์ช่วงบ่าย เพราะช่วงบ่ายเป็นเนื้อหาช่วงที่คุนหนูเจิงซึ่งถอนหมั้นแล้วตามบัณฑิตไปใช้ชีวิตระเห่ร่อน อยู่ที่ไหนก็เจอแต่อุปสรรคจนไม่มีทางให้เดิน ต้องวิ่งโร่ไปของานในเขตพื้นที่ของฮวาเหวินหยวน ในยามที่ฮวาเหวินหยวนกำลังยืนบนตำแหน่งสูงส่ง ได้เป็นขุนพลหนุ่มผู้เปี่ยมด้วยอุดมการณ์

นี่เป็นหนึ่งในฉากที่สะใจที่สุดฉากหนึ่ง แม้ว่าบทจะเซย แต่ว่าสะใจ

อ่านคอมเมนต์ได้พักหนึ่ง หมิงเยียนก็กดออกจากหน้านั้นด้วยความเบื่อใจ ครั้นเห็นว่าลู่อวี้ยังไม่มา ก็ค้นหาข้อมูลเกี่ยวกับสมาพันธ์ปัญญาดีจิตอล ดูว่ามิเชล หลี่คนนี้เป็นใครมาจากไหนกันแน่

เว็บไซต์ออฟฟิเชียลเป็นเว็บของต่างประเทศ โหลดช้ามากๆ ค้นหน้าเว็บตั้งนานกว่าจะเข้ามาจนเจอหน้าแนะนำบุคลากร ระหว่างที่กำลังโหลดข้อมูลบนหน้าเว็บแต่ละบรรทัด รูปถ่ายโพรไฟล์แบบทางการรูปหนึ่งก็ค่อยๆ ปรากฏขึ้นมา

ในรูปเป็นสุภาพสตรีคนหนึ่ง ใบหน้าไม่มีการประติณใจ สีน้าจริงจัง

แต่นั้นไม่ได้ส่งผลกระทบต่อความงดงามของเธอเลย ขอบสันgramที่ชัดเจน และสันจุมูกสูงโด่งทำให้เธอคงอาจสง่างาม เห็นแล้วไม่อาจจะสายตาที่สำคัญกว่านั้นคือสุขภาพสตรีผู้ที่มีความคล้ายคลึงกับลู่อวี่ถึงเจ็ดส่วน

ถ้าไม่ใช่เพราะสีหน้าเย็นชานิ่งแข็งเกินไป หมิงเยียนเกือบจะคิดว่าลู่อวี่แอบแต่งหญิงมาถ่ายรูปแปะลงบนเว็บไซต์ออฟฟิเชียลปลอมเพื่อแกล้งเขาไปแล้ว

เมื่อเลือนลงไปอีก

'มิเชล หลี จบจากสถาบันเทคโนโลยีประจำรัฐ M ได้รับวุฒิปริญญาตรีปริญญาเอกสองสาขา เป็นศาสตราจารย์อาวุโส และเป็นสมาชิกคณะผู้เชี่ยวชาญด้านการวิจัยสมองอัจฉริยะระดับโลก เคยได้รับ...'

รายชื่อรางวัลอัดแน่นเป็นพืดทำให้คนอ่านตาพร่า ดูไม่เข้ากับวัยไม่ถึงห้าสิบปีของศาสตราจารย์หลีเลย

หมิงเยียนยิ่งอ่านยิ่งขมวดคิ้วแน่น

สถาบันเทคโนโลยีประจำรัฐ M เพศหญิง ทำงานในสมัพันธ์ปัญญาดิจิทัลซึ่งเชื่อมโยงกับตระกูลลู่อวี่ มิเชล ไม่เฉียว...ข้อมูลพวกนี้ทำให้เขาอดคิดมากไม่ได้

ลู่อวี่เหม่อลอยอยู่ในห้องหนังสือครู่ใหญ่

ก่อนหน้านี้เขายังรู้สึกเศร้าใจแทนลู่อวี่อยู่เลย ลู่อวี่ก็เหมือนนกในหน้าวอลล์เปเปอร์ของคอมพิวเตอร์ ตัวเองหายไปกลายเป็น 'สุนัขตัวนั้น' ที่ถูกคนพูดถึงบ้างเป็นบางครั้งว ส่วนลู่อวี่อย่างเขาได้กดฟี่เยียน ได้รับความสุขสมหวังอันยืนยาว

ตอนนี้ความทรงจำของลู่อวี่ปรากฏออกมาแล้ว

ถ้าหากวันหนึ่งเขาจำได้ทั้งหมด ลู่อวี่ก็จะกลับมา!

ช่วงเวลาทีลู่อวี่ถูกเขายึดครองร่างกาย ไม่ใช่แค่จีบฟี่เยียนติด

ลู่อิวีพลิกตัวเอาศีรษะฟิงอกหมิงเยียนดูหน้าจออพติคอล เอ่ยหลังผ่านไป
ครู่หนึ่ง "เหะ เธอเหมือนผมแต่งหญิงเลยอะ..." จากนั้นเขาก็ยิ้มไม่ออก

หรือว่าเธอคือหลิไม่เดียว?

หมิงเยียนไม่พูดอะไรทั้งนั้น รอให้ลู่อิวีรู้สึกตัวด้วยตัวเอง

ลู่อิวีแค้นยิ้มขมขึ้น "เชี่ย ผมมีเส้นใหญ่โคตรๆ จริงด้วยนี่หว่า"

หมิงเยียนลูบหน้าลู่อิวี "ถ้าเกิดเธอเป็นแม่แท้ๆ ของนาย พุติกรรม
ประหลาดๆ ของตระกูลลู่ก็มีคำอธิบายแล้ว พวกเขากำลังจัดฉากให้มีเชลดู"
ให้มีเชลรู้ว่าพวกเขากำลังเลี้ยงดูลู่อิวีเป็นอย่างดี เธอจะได้ช่วยเหลือเรื่อง
ใบอนุญาตจากสมาพันธ์ปัญญาติจิตอล

ในตอนทีลู่อิวีโพสต์คลิปเสียงลงบนเบิร์ดบุ๊กจนเป็นเรื่องใหญ่โต
ศาสตราจารย์หลิที่อยู่ไกลถึงประเทศ M เห็นข่าวนี้ด้วย เพราะงั้นถึงได้
เตะตระกูลลู่ออกจากรายชื่อทันที

หมิงเยียนรู้สึกดีใจนิดหน่อย เห็นแบบนี้แล้ว แสดงว่าแม่แท้ๆ ยังแคร์
ลู่อิวีอยู่

ทว่าลู่อิวีกลับส่ายหน้า ก่อนยิ้มเยาะ "ถ้าเป็นเธอจริงๆ เธอเป็นบุคคล
สำคัญขนาดนี้จะเห็นข่าวคราวผมได้จากเทรนด์บนโซเชียลอย่างเดียวได้หรอ"

เบิร์ดบุ๊กเป็นแอปพลิเคชันที่ใช้งานทั่วโลก คนต่างประเทศก็สามารถใช้ได้
ถ้าจะใส่ใจเรื่องของลู่อิวี ทำไม่ต้องรอนเรื่องใหญ่โตจนขึ้นเทรนด์ ต้องให้
เซิร์ฟเวอร์ของเบิร์ดบุ๊กกระเปิดก่อนถึงจะมองเห็นด้วย

หมิงเยียนนิ่งเงียบ ลู่อิวีพูดไม่ผิดเลย ถ้าหากหลิไม่เดียวใส่ใจลู่อิวีจริงๆ
คงไม่แสดงออกแบบนี้การกระทำแบบนี้เหมือนการเอาลูกหมาไปฝากคนอื่นเลี้ยง
ลูกหมาหนีออกมาแล้วถูกคนเดินผ่านไปผ่านมาถ่ายแล้วโพสต์จบนขึ้นเทรนด์
เจ้าของถึงออกมาปฏิเสธที่จะจ่ายค่าฝากเลี้ยงด้วยความโกรธ

หมิงเยียนลูบหน้าผากลู่อิวี "ก็อาจจะไม่ใช่อย่างนั้นเสมอไป อาจจะ
บังเอิญละมั้ง เมื่อกันายอยากคุยอะไรกับฉันหรอ"

ลู่อิวีถูกหันเหความสนใจอย่างที่คิด เขาพลิกตัวไปคร่อมบนตัวหมิงเยียน
แหงนหน้าจิบคางอีกฝ่าย "ถ้าเกิดว่าผมกลายเป็นลู่อิวี พี่จะยังรักผมหรือเปล่า"

"ยังรักนาย" หมิงเยียนลูบท้ายทอยลู่อวี ถอนหายใจ แล้วตอบอย่าง
 สัตย์จริง "แต่พวกเราอาจจะอยู่ร่วมกันในระยะยาวไม่ได้"

ลู่อวีทั้งสี่ซึมเซา ติดเหล้า และปฏิเสธการสื่อสาร ถ้าอยู่ด้วยกันใน
 ระยะยาวต้องเจ็บปวดทั้งสองฝ่ายแน่

"ใช่ เขาไม่โศก" ลู่อวีพูดใส่อารมณ์พืดพืด "ผมไม่อยากกลายเป็นลู่อวี
 หรอกนะ"

หมิงเยียนเอือมระอา "ตรงไหนที่ไม่โศก"

ลู่อวีบ่นปาก "แต่งงานตั้งสามปี ได้ครองยอดคนงามตั้งหนึ่งคนแต่ไม่ทำ
 อะไรเลย ถ้าไม่โศกแล้วจะเป็นอะไรได้ละ เหมือนผมที่เหิน สามอาทิตย์ก็ได้หม่า
 แล้ว ฮีๆ"

หมิงเยียนมองลู่อวีที่หัวเราะคิกคักพร้อมค่อยๆ ไกลตรงขาตัวเอง
 ยึดพลงลูบหัวอีกฝ่าย

ลู่อวีหลงตัวเองอยู่พักหนึ่ง แล้วชักใช้ตัวอย่างไม่ยอมเลิกรา "งั้นถ้าผม
 กลายเป็นหมาล่ะ"

หมิงเยียน "หมาเด็กรักจะตาย ฉันจะออกแบบชุดสูทตัวเล็กสวยๆ
 ให้นาย แล้วพาไปทำงานด้วยกัน"

ลู่อวี "งั้นถ้ากลายเป็นงูล่ะ" งูไม่น่ารักนี่

หมิงเยียน "เอามาพันคอเป็นเครื่องประดับ"

ลู่อวี "งั้นแมลงสาบ?"

หมิงเยียน "..."

再少年 3
Zai Shao Nian 3

ต้นมารับภารกิจพิชิตหัวใจคุณสามี 3
ลวี่เหยี่ยเซียนเฮ่อ เซียน
qMondae แปล

จำนวน 328 หน้า
ราคา 379 บาท

พิมพ์ครั้งที่ 1 พฤศจิกายน 2568

Published originally under the title of 《再少年》(Zai Shao Nian)
Copyright © 绿野千鹤 (Lyu Ye Qian He)
Thai edition rights under license granted by 北京晋江原创网络科技有限公司
(Beijing Jinjiang Original Network Technology Co., Ltd.)
Thai edition copyright © 2025 Jamsai Publishing Co., Ltd.
Thai Edition arranged through JS Agency Co., Ltd.
All rights reserved.

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537
เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ ISBN 978-616-06-3449-1

ภาพประกอบ - 时六 -
ออกแบบฟอนต์ Chattriya.sr

จัดพิมพ์โดย
สำนักพิมพ์เอเวอร์ไว (ในเครือบริษัท แจ่มใส พับลิชชิง จำกัด)
285/33 ถนนจรัญสนิทวงศ์ แขวงบางขุนศรี
เขตบางกอกน้อย กรุงเทพฯ 10700
Tel. 02 840 4888
www.facebook.com/everyyyy
everybooks@jamsai.com

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย
บริษัท อมรินทร์ บুক เซ็นเตอร์ จำกัด
108 หมู่ที่ 2 ถนนบางกรวย-จตุรนต์
ตำบลมหาสวัสดิ์ อำเภอบางกรวย จังหวัดนนทบุรี 11130
Tel. 02 423 9999 Fax 02 449 9561-3
www.naiin.com

ลู่อวี๋เดินทางมาถึง 'บททดสอบ' ครั้งใหญ่
เมื่อเขาได้พบกับคนสำคัญในชีวิตคนหนึ่ง
ผู้มาพร้อมกับความจริงที่เคยถูกเก็บซ่อนไว้

ไม่ว่าบทสรุปสุดท้ายจะลงเอยอย่างไร
หรือเขาจะรับมือกับความรู้สึกเหล่านั้นได้มากน้อยแค่ไหน
ขอแค่มี**หมิงเยี่ยน**อยู่เคียงข้าง จะเป็นลู่ต้าอวี่หรือลู่เสี่ยวอวี่ก็ไม่สำคัญ

เพราะลู่อวี๋คนนี้นี่ล่ะ
ที่จะทั้ง**ลัดก็อันเกม**และ**ลัดก็อันเลิฟ**ไปพร้อมกันให้ดู!

Warning: violence

ทดลองอ่าน

18+

เหมาะสำหรับผู้อ่านอายุ 18 ปีขึ้นไป

ISBN 978-616-06-3449-1

9 786160 634491

ราคา 379 บาท